

[Gunnar Fog-Petersen.]

Dette vil jeg gerne pege paa i denne Forbindelse, idet jeg spørger den højtærede Socialminister, om man ikke kan vente at høre mere nyt fra det Udvalg, der blev nedsat den 5. December 1932 til Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Dette Udvalg er sammensat af en Række kyndige Mænd og erfarne Mænd paa mange Omraader, mod hvem man ikke kan have anden berettiget Indvending, end at det for en stor Dels Vedkommende er de samme, der gaar igen paa saa mange Omraader, i saa mange Virksomheder, i saa mange Kommissioner, at det maa være berettiget at nære Tvivl om, hvorvidt deres Arbejdsevne er i saa høj Grad større end normale Menneskers, at de skulde kunne løse disse Opgaver paa tilfredsstillende Maade. Jeg kunde ønske, at man fra dette Udvalg nu og da fik Beretninger angaaende Undersøgelser paa mangfoldige forskellige Omraader rundt omkring i vort Land, i Hundreder af Detailspørgsmaal Meddelelser til Offentligheden med praktiske Anvisninger paa, hvordan der her og dér kunde bødes paa Arbejdsløsheden. Jeg tvivler ikke om, at et saadant Udvalg med de Midler, det har til Raadighed, samler megen Viden, megen Kundskab, mange Undersøgelser, som kan have sin Betydning, men det praktiske Greb paa Tingene, der bevirker, at noget sker, kommer der for lidt af, ogsaa af den Grund, at man i sine Dispositioner, naar Udvalget er sammensat af saa ærværdige Herrer, som der her er Tale om, er — som Statsadministrationen altid er — præget af for stor Forsigtighed, for stor Grundighed, for stor Samvittighedsfuldhed, kunde jeg fristes til at sige. Thi hvis man skal sætte Arbejder i Gang i en Tid som denne og skabe noget nyt, maa man fra Statens Side være paa det rene med, hvad enhver Erhvervsmand er paa det rene med, at man ogsaa maa løbe en Risiko, og dette er man ikke saa villig til, som man burde være.

Dernæst vil jeg gerne pege paa, om der ikke fra det offentlige Side burde tages et Arbejde op med det Formaal for Øje hurtigt og praktisk ved Hjælp af en kortvarig Uddannelse at føre Arbejdere ikke fra Fag til Fag, thi for de egentlig faguddannede lader dette sig jo vanskeligt gøre, men fra Stilling til Stilling for de mange lediges Vedkommende, der vel ikke kan siges egentlig at være faguddannede, men dog er oplært eller opøvet i en Stilling og derfor uden særlig Uddannelse er uegnede til andre Stillinger. For at tage et konkret Eksempel:

Hvis der er Mangel paa dygtige Husassistenter, hvad der er i Dag, men Ledighed blandt andre unge Kvinder, som ikke er uddannet til Husgerning og derfor uegnede til at paatage sig et saadant Arbejde, saa burde der hurtigt og praktisk oprettes ambulante Kursus rundt omkring i vore Kommuner, hvor der uddannedes saadanne unge Piger, som er ledige f. Eks. fra Kontorvirksomhed eller Fabrikvirksomhed, til at kunne paatage sig en Husassistents Gerning. Jeg ved, da der engang inden for Tobaksindustrien pludselig blev Brug for flere Cigarrullere inden for et Firma her i Byen, fordi vi ændrede Tobaksloven, oprettede man en Skole, hvad man havde megen Fornøjelse af og fik et udmærket Resultat ud af.

Endelig vil jeg gerne sige til den højtærede Minister og mine Kolleger her i Tinget saavel som andre: Rejs Spørgsmaalet om en Forkortelse af Arbejdstiden. Det er mig vel bekendt, at der ligger et Forslag her i Rigsdagen, der gaar i denne Retning, men det lader jo ikke til, at vi endnu er modne til at gennemføre det, og det angaar jo ogsaa et begrænset Omraade. Jeg tror, man kunde gaa videre med Arbejdstidsforkortelse inden for hele vort Erhvervsliv. Jeg vil saaledes pege paa Spørgsmaalet om forlænget Ferie for alle, der har indendørs Virksomhed. Jeg vil ikke betænke mig paa at stemme for en Lov herom i en Tid som den, vi lever i. Jeg ser godt, at det ikke vilde betyde saa forfærdelig meget i første Omgang, men før eller senere vil det nedfælde sig som øget Beskæftigelse, og hvad der kunde opnaas derved af Goder, er mange forskellige og af megen Betydning. Vi har det i Forvejen over for en Del Borgere i vort Samfund, og vi kunde godt udvide det. Endvidere vil jeg pege paa Lørdagsfriheden. Der er sikkert ikke noget i Vejen for, at vi her i Danmark kunde vedtage en Lov, hvorved det bestemtes, at alle, som har indendørs Virksomhed, skulde have fri Lørdag Eftermiddag. Det vilde ogsaa før eller senere nedfælde sig som øget Beskæftigelse og tillige som øget Sundhed i vor Befolkning. Og vil man paastaa, at dette kan Erhvervslivet ikke bære, er det saa heldigt, at man kan henvise til England, som gennem mange Aar har haft dette gennemført i meget stor Udstrækning.

Jeg peger herpaa, fordi jeg tror, det er nødvendigt, at vi i Fremtiden beskæftiger os med den Slags Spørgsmaal paa en mere praktisk og haandfast Maade, end vi